

Bagó Ferenc vagyok, 1960-ban születtem Kalocsán. Édesapám Bagó Ferenc, édesanyám Katona Erzsébet. Általános és középiskoláimat Kalocsán végeztem.

Kapcsolatom a táncsal, a szokásokkal és a hagyományokkal a nagyszüleimig nyúlik vissza. Falusi emberek lévén disznóöléskor összegyűltek a rokonok, szomszédok és a barátok segíteni, és este a disznótoron 20–30 fő is részt vett. Együtt énekeltek és mulattak, a borozgatás közben vidám történeteket meséltek. Volt, hogy táncra perdültek, különösen akkor, ha egy muzsikus is betévedt, aki aztán reggelig húzta a talpalávalót.

Édesapám szintén táncos ember volt, még tánciskolába is járt, majd a Gyöngyösbokrétások között táncolt. Sokat mesélt az akkori élményekről, a táncsal való kapcsolatáról. Így hát volt kitől örökölnöm a tánc szeretetét.

Én 7 éves koromtól kerültem kapcsolatba a táncsal. Az iskolában Tóth Feri bácsitól tanultam meg a tánc első lépéseit, a kalocsai marsot. A gyerekcsoportban ismertem meg Sárika nénit (Pécsiné Ács Sarolta), aki akkor a tánccsoport vezetője volt. Igazából csak 2 évig táncoltam, mert más tevékenységek is érdekeltek, és így kimaradtam a táncból.

Bár nem lettem hűtlen hozzá, hiszen lakodalmakban nagyon szerettem táncolni, és figyeltem az idős emberek mozdulatait, viselkedéseit, táncleépéseit, figuráit. A bálokban igyekeztem az ellesett motívumokat megmutatni a velem egykorúaknak.

1980-ban kerültem újra közelebb a néptánchoz. Bátyán (Kalocsához 5 km-ére lévő rác-horvát falu) az akkori művelődési ház igazgatója Perity István – aki maga is táncolt a Kalocsai Népi Együttesben – verbuvált egy kis csapatot maga köré, melynek én is tagja lettem. Kezdetben olyan táncokat tanultunk, melyeket a régebbi táncosok tanítottak, és próbálták nekünk átadni tudásukat, tapasztalataikat.

Később a nemzetiségi falu kultúrájának, szokásainak megismerését tűztük ki célul. Igyekeztük felkutatni a falu hagyományait, táncos szokásait és népviseletét. Több koreográfus is készített nekünk táncot, pl. Vidákovics Antal bunyevác táncot tanított, és a dusnoki tambura zenekar kísért bennünket.

Itt találkoztam Nagy Alberttal is, akitől a szatmári táncok alaplépéseit sajátítottuk el. Csoportunk több szereplésen is megmérettetett, díjakat is nyertünk. Sajnos a csoport felbomlott, tagjai szétszóródtak.

1987-ben beléptem a Kalocsai Hagyományőrző Népi Együttesbe, ahol Bencze Károlyné volt a vezető, azóta is itt táncolok. Ebben a csoportban nagyon sok szép élményben és tanulásban volt és van részem. Szívesen ismertem meg a különböző népszokásokat, melyeket Bencze Éva a táncokban dolgozott fel. Sok országban jártunk, az ottani kultúrával ismerkedtünk. Többek között: Németország, Szlovákia, Anglia.

Ebben a csoportban találkoztam id. Vén Ferencel, a népművészet mesterével, akivel sokat táncoltunk együtt, és akinek a lábáról több figurát ellestem.

Közben Perity István Szakmáron is újra élesztette a tánccsoportot, ahol mint táncos is, megsegítő is tevékenykedtem. Később Szűcs Béla vette át a vezetést, aki a Budapest Táncegyüttestől jött. A szakmári csoport nagyon lelkes fiatalokból állt, jól táncoltak, még Franciaországba is eljutottunk.

Kalocsán az „anya-együttesemben” Bencze Éva unszolására jelentkeztem a Fülöp Ferenc szólóversenyre. A felkészülésében Benczéné és Cselik Mária segédkezett. A versenyen (Homokmégy) jól szerepeltünk, jó kritikát kaptunk a zsűritől, és megkaptuk a díjat a párommal, Szeleccki Attilánéval együtt. Nagyon büszkék vagyunk erre a díjra, és jól esik, mikor táncház találkozókra és egyéb műsorokra felléphetünk (Pannon Vígasság – Szombathely /2007/, legutóbb pedig Szegeden /2008/).

Szűcs Béla által 1991-ben létrehozott Göröm Együttesben is táncolok 2003 óta. Jelenleg Illés Zoltán a művészeti vezető.

Különösen nagy élmény volt számomra, amikor 2000-ben Észtországban voltam a táncos párommal, Bencze Károlynéval és a 3 tagú zenekarral. Egy hét alatt bejártuk az egész országot (Finnugor hét keretében), és iskolákban léptünk fel, ahol bemutattuk Magyarország több tájegységének táncait (népdalait pedig Bencze Éva). Az utóbbi 7 évben Franciaországban, Moldáviában, Olaszországban, Törökországban, Görögországban, Spanyolországban és Romániában szerepeltünk nagy sikerrel. 2007-ben, a Kalocsai Hagyományőrző Együttes 40. évfordulóján megkaptam a Pécsiné Ács Sarolta-díjat és a Muharay Elemér Népművészeti Szövetség Oklevelét. Mindkettő úgy érzem táncos munkám, életem részének elismerése, és ez boldoggá tesz!

Kalocsa, 2008. április